

Jacob Haugaard, politikari og skemtari:

Bert politikarar trúgva uppá arbeiði til øll

– Tað er ongín annar sum trýr, at tað ber til at koma arbeiðsloysinum heilt til lívs. Teir lova arbeiði til øll undan hvørjum ári, vælviandi um, at hetta als ikki letur seg gera, nú tørvur er á færri fólki innan næstan allar vinnugreinar. Tað eg havi lovað sum politikari, tað havi eg hildið, næstan, sigur hann

Vit sita í eini íbúð úti við Velbastaðvegin. Eini íbúð, sum fevnir um alla ovaru hæddina, á einum miðalstórum bilverkstaði. Vit sita og tosa um gulltóbina í áttatiárunum. Jacob Haugaard, danskur íspegil, hálvur føroyingur og undirritaði.

Íbúðin ímyndar ógvuliga væl tað garvalla lyndið sum eyðkendi partar av føroyingum í áttatiárunum, tá hvør Hanus og Janus kundi lána so nógv honum lysti úr bankunum, bert við nýrakaða andlitinum og einum sannførdum eygnabrá sum trygd.

Íbúðin er eini 250 fer-

metrar til stóðdar og hon er einfald innrættað. Ein rúmligur køkur, ein risastór stova, hon er sum eini vanlig sethús til víddar. Ein grovkøkur, tvey smærri kømur. Síðan kemur hjúnarrúmið, sum sigur spar tvey til alt. Tann eini veggurin er eini seks metur langur og trígjar høgur. Hann er allur sum hann er ein spegil. Helst størsti spegil í landinum. Eina-staðni í allari hesi gólvvídd hefur ein song staðið, hon hefur neyvnan sæst aftur. Sum prikkurhí omanfyri í 'ið í hesum ovurhonds hvíldarrúmi, er eitt baðirúm, har tú kann verða

vaskaður bæði standandi og liggjandi. Har eru marmorflisar á gólvnum. Í eina horninum stendur ein lokað brúskabina av dýrasta slag. Í einum øðrum horni stendur ein trýhyrnt baðikar, sum tekur fleiri fólk. Dýrt marmor prýðir eisini veggirnar og borðið og gull glitir.

Eigarin er farin á húsa-gang og býr í Danmark.

Føroyskur samleiki

Jacob Haugaard vitjaði fyrri fjúrtan døgum síðan í Føroyum. Hann var her heima í samband við eina lýsingarherferð hjá Mjólk-arvirkni Búnaðarmanna. Hann luttok í nøkrum lýs-

ingum. Vit fingi eitt prát við hann í áðurnevndu risaíbúð. Hendan verður nýtt sum upptøkuhøli til sjónvarpslýsingarnar hjá Mjólkarvirki Búnaðarmanna.

– Føroyar er ein stórtur partur av mínum samleika, identiteti. Eg eri hálvur føroyingur. Mamma mín er av Tvøroyri. Eg havi vitjað ofta í Føroyum, serliga sum barn. Tá vóru vit heima á hvørjum sumri. Tað gekk ikki serliga væl í skúlanum, men eg kundi altíð reypa av at eg var føddur í Føroyum, sigur Jacob Haugaard.

– Abbin var tann gamli havnafútin á Tvøroyri,

Jacob Bærentsen, landabbi mín var Hestjóanes. Pápi mín kom til Føroyar aftaná kríggið, hann ferðaðist runt og arbeiðdi í fleiri londum. Hann kom til Føroyar fyrri at umvæla saltgoymsluna á Drelnesi. Hon varð bumbað undir krígunum. Eg var sjei mánaðar gamal, tá vit fluttu til Danmarkar. Mamma hefur búið í 45 ár í Danmark, men hon verður ongantíð danskari, hon tosar eins gott føroyskt enn. Hon er 72 í dag. Gentunavn hennara er Hansina Katrína Petersen, nú eitur hon Haugaard, sigur Jacob.

Skemtari og politikari

Jacob Haugaard er tað danir kalla fyrri ein »multikunstnari«. Hann undirheldur, hann er tónleikari, hevur egnan poppbólk. Hann arbeiðir eisini sum konferencier, frásøgumaður á veislum, og sum hann sigur: "Eg vísi millum annað fólk við hvar WC er." Hann er eisini politikari. Og tað er kanska sum politikari, at hann er mest kendur í Danmark.

– Eg stovnaði røsluna "Sammenslutningen af bevidst arbejds-sky element-er" og stillaði upp fyrri fyrstu ferð í 1979. Eg havi ikki nakað við kommunal-

politikk at gera, bert landspolitikk. Eg stilli bara upp í Århus. Eg stilli upp uttanflokka og eg eri tann sum havi fingið flest atkvøður nakrantíð í Danmark uttanflokka, sigur Jacob Haugaard.

– Christmas Møller stillaði upp beint aftaná kríggið, tá fekk hann 4600 atkvøður. Eg havi fingið 8446 atkvøður og tað er bara úr Århus, sigur Jacob Haugaard.

– Eg rokni við at koma inn næstu ferð. Eydnað tað ikki tá, so stilli eg ikki upp aftur. Tað krevjast millum 15-20.000 atkvøður fyrri at sleppa inn. Eg havi ongantíð heilt sett meg inn í hvussu nógv atkvøður krevjast. Tað riggar eisini at hótta fólk við ikki at stilla upp aftur. Við rakstrarópinum "nú ella ongantíð", komi eg syngjandi inn í Fólkatingið, sigur hann.

– At eg stilli upp er bara til stuttleika og mítt politiska program er tvælt. Tú kennir hugtakið, at Hofnarin eisini hevur eina meining. Tað er eisini eitt sindur av sannleika í tí eg føri fram. Høvuðsreglan í mínum politikki er, at ongín meining er í hesum. Tað er endamálið við røsluni.

– Tað hevur verið ógvuliga skemtiligt at leggja seg